

Obstaja nekaj, kar lahko vidim, čutim, povem. To je film.

Tečaj CINAGE na Radiu Slovenija 1

Slovenska ekipa CINAGE je bila povabljen na radio Slovenija 1, da bi v oddaji Storž predstavila izkušnjo iz tečaja CINAGE in filmske delavnice, kjer so mladi mentorji sodelovali skupaj s starejšimi študenti in skupaj ustvarili film. V tečaju so skupaj ustvarili scenarije, scenoslede, zgodborise, snemalne knjige in seveda posneli tri kratke dilme o dejavnem staranju. Najbrž ni potrebno poudariti, da je bil tečaj medgeneracijsko obarvan – študentje AGRFT in študentje Univerze za tretje življenjsko obdobje so združili moči v filmski umetnosti.

V oddaji so sodelovali Katarina Morano, magistrska študentka režije, Meta Žgur, mlada andragoginja, Uroš Trampuš, upokojeni električist in študent UTŽO Ljubljana in Dušana Findeisen, strokovnjakinja na področju dejavnega staranja, medgeneracijskega sodelovanja in vodja projekta ter seveda novinarka Lucija Fatur, ki jih je povabila v oddajo.

Studio RTV je bil tako medgeneracijsko obarvan, vendar je bila edina razlika med generacijami, ki jo je bilo čutiti, v pozdravu: dekleti sta pozdravili z *Živjo*, starejši pa z *Dobro jutro*.

“Vaša duša je mlada,” je začela Lucija.

“Ne, ne moja. Kot rada pravim: sem stara in to, da sem stara je dragoceno, ker sem zaradi tega drugačna in lahko veliko dam,” se je na njeno vprašanja odzvala Dušana.

“Kaj menite o CINAGE projektu, sedaj ko so filmi takorekoč pod streho?”

“Vse kar smo na začetku vedeli je, da bomo bili mentorji starejšim študentom na področju filmske produkcije. Med tečajem smo drug drugega opazovali in počasi navezovali stike. Starejši študentje so napisali scenarije. Bili so njihovi, ne naši! To se mi zdi najpomembnejše – mi smo jih zgolj vodili skozi filmsko ustvarjanje, oni sami pa so bili ustvarjalci. Ogromno sem se naučila in čudovito je bilo biti del tega tečaja,” je odgovorila Katarina.

“Meta, kakšno vlogo ste imeli vi v tem tečaju?”

“Bdela sem predvsem nad organizacijsko platjo tečaja, zato sem bila vedno in povsod prisotna, kar mi je omogočilo, da sem se ogromno novega naučila o filmskem ustvarjanju. V tem pa tudi v drugih projektih sem naletela na zelo angažirane, motivirane in entuziastične starejše ljudi, ki mi vedno znova razbijajo stereotipe o pasivni in grdi starosti. Ideja projekta je, da starejšim približamo film kot medij, ki jim omogoča živeti dejavno starost, poleg tega pa tudi ozaveščati druge o dejavni starosti in razbijati stereotipe.

“Kar mi je bilo najbolj všeč, je bilo to, da so scenariji res njihovi. Njihove zgodbe. Osebno sem sem med tečajem ponovno vrnila k koreninam filma. Zopet sme dobila ta občutek, kaj je film in zakaj je pravzaprav film. Nekaj, kar lahko vidim, čutim, povem. To je film. Preprosto, a tako je. Filmu ni potrebno biti kompliciran,” je nadaljevala Katarina.

“Kaj pa vi, Uroš?”

“Bil sem navdušen nad mladimi mentorji. Odlično smo se razumeli. Če dobro pomislite, bi lahko bili naši vnuki. Navdušen sem bil nad tem, kako so nam popravili scenarije. Mi smo želeli pripeljati zgodbo od izvira do izliva, oni pa so začeli nekje na sredi in iz tega izpeljali zgodbo. Tehnični del je bil tudi zelo zanimiv, predvsem da profesionalne kamere nimajo več zuma.

“Kje ste snemali filme?”

“Vsak film smo snemali na drugi lokaciji: enega na glavni tržnici, drugega na Nazarjevi, tretjega pa v Šiški v hiši ene izmed udeleženk,” je odgovorila Meta.

“Kaj ste dobili od starejših študentov?”

“Ne vem. Mogoče modrost. Čeprav se sliši kot zelo velika in pomembna beseda, se mi zdi še najprimernejša. Počutila sem se varno. Od prvega trenutka dalje sem vedela, da nam bo uspelo posneti te tri kratke filme. Bilo je prijetno ozračje, kjer je bilo užitek ustvarjati,” je bila Katarina malo negotova.

“Bili smo tako različna skupina. Vsak se je vključil v skupino s svojimi interesi in pričakovanji. Zame je bil to velik izziv – kako skupino povezati, jo voditi, usmerjati in reševati nesoglasja. Vsi udeleženci so bili zelo pripravljeni sodelovati, kar je zelo olajšalo skupinsko dinamiko,” je odgovorila Meta.

“Ja, toda Meta je vseskozi zaupala v nas. Zaupanje pa je zelo pomembno!” je poudarila Katarina.

“Enostavno je bilo začeti odnos z našimi mentorji, zaradi njihove odprtosti in navdušenja. Usmerjali so nas skozi vse faze filmske produkcije in nam odpirali nove poglede. Pravi strokovnjaki so,” je rekel Uroš.

“Ste opazili razliko v skupini med mlajšimi in starejšimi člani?”

“Ne, nisem. Pomagali so nam. Pokazali so nam, kje in kako naj začnemo. Da ni potrebno, da začnemo vse na začetku, ampak lahko tudi v sredini ali na koncu. Presenečeni smo bili nad zgodborisi – da jih filmarji še vedno delajo, in čeprav sedaj bolj s pomočjo računalnika, so včasih najemali slikarje, da so jim narisali zgodboris, kjer so bili liki podobni dejanskim filmskim igralcem.

Sedaj ne morem več normalno pogledati filma – gledam ga bolj s tehnične plati in komentiram, kako je posneto. Ne, to bi moral biti detajl in ne ameriški plan, si mislim,” je v smehu dodal Uroš.

“Meni se dogaja enako. Vedno sem bila osredotočena na zgodbo, sedaj pa kar nekako opazim tudi tehnične plati filma. Ravno prav smo izvedeli, da smo postali radovedni,” je Urošu pritrdila Meta.

Tečaj CINAGE je povezal starejše študente in mlade mentorje med seboj in tako med drugim postal primer dobre prakse medgeneracijskega sodelovanja. Kajti, medgeneracijskega sodelovanja se ne da povzročiti, mora se zgoditi.

Povezava do oddaje Storž na Radiu Slovenija, 1. program, 4. 3. 2015:

<http://4d.rtvsllo.si/arhiv/storz/174323102>